

ALLIPEBRE

Europa

Finalment el somni d'Europa s'ha esvaït. El mite s'ha ensorrat. Europa ja no és aquell marc utòpic en el qual els catalans havíem de trobar el reconeixement que Espanya ens negava. Feia temps que es veia a venir, però continuàvem somiant, vivint autoenganyats, perdent el temps en estèrils reunions de l'assemblea de regions o celebrant absurdes convencions catalanes que redacten propostes per a una Constitució europea que no han passat de la paperera del recepcionista de Brussel·les.

La realitat s'ha acabat imposant amb tota la seva cruesa i la nova Constitució europea no reconeix la realitat nacional catalana ni tampoc la seva especificitat lingüística. Ni Catalunya ni els Països Catalans no existeixen a Europa, perquè a la Unió Europea només són reconeguts els estats. De res no serveix ser la novena llengua europea amb 10 milions de parlants, ni tenir més habitants que Malta, cosa que no costa gaire.

L'única cosa que permet ser present a Europa amb tots els ets i uts és tenir un estat. La resta és, sens dubte, perdre el temps. De fet, hauríem de donar gràcies a la Unió Europea per assenyalar-nos de manera tan clara el camí. A veure si d'una vegada ens adonem que hem de deixar de demanar el que volem ser per passar a ser el que volem.

No es tracta d'anar a Madrid a pidolar una part de la representació espanyola davant la Unió Europea, ni d'emprenyar Brussel·les demanant que reconeguïm una llengua que no té un estat.

L'única via per ser a Europa és anar a presentar un estat, com han fet Letònia, Eslovènia, Eslovàquia i tants d'altres, que fa quatre dies no existien, com ens passa a nosaltres.

Pere Martí

La crònica

La moral alcoiana, el missal valencià i la indiferència barcelonina

Diumenge, 27 de juny

El ressorgiment d'un històric. Un equip de futbol històric, el Club Esportiu Alcoiano, escapa del pou de la Tercera Divisió, després de passar per una crisi econòmica que havia estat a punt de fer-lo desaparèixer. Aquest club, que entre els anys 1945 i 1951 va jugar a la Primera Divisió, i que es féu famós arreu per la seua celebèrrima moral, puja a Segona Divisió B després d'empatar amb el Mar Menor a San Javier (Múrcia), ja que havia guanyat al seu camp, el Collao. Milers d'alcoians celebren aquest triomf amb els jugadors de l'equip a la plaça d'Espanya de la ciutat.

Dimarts, 29 de juny

"Som un poble desgraciat". La junta de govern de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua demana als bisbes de la província eclesialística que reconsideren la seua decisió, presa dilluns, d'aparcar l'aprovació del missal elaborat per la institució fins que hi haja "un acord definitiu sobre la llengua" a les institucions. L'Acadèmia recorda als bisbes que aquesta és "l'única institució oficial reconeguda per establir la normativa del valencià" i demana que rectifiquen. L'exdega de la catedral de València, Ramon Arnau, membre de l'Acadèmia i president de la comissió de textos litúrgics de la institució, es mostra abatut: "Som un poble desgraciat, perquè crec que mai no arribarem a tindre un missal valencià."

Dimecres, 30 de juny

Barcelona, in-diferent. S'inaugura a Barcelona el III Congrés Internacional Arquitectura 3000, que enguany se centra en el tema "L'arquitectura de la indiferència", que fa referència a la pseudoarquitectura que no té en compte el que l'envolta, ja sigui la trama urbana, el paisatge o la tradició cultural. En roda de premsa, els arquitectes Rogelio Salmona (colombià) i Juha Leiviskä (finlandès) i l'antropòleg Amos Rapo-

port fan dures crítiques a alguns dels edificis "emblemàtics" de la Barcelona del segle XXI, especialment la torre Agbar, dissenyada per Jean Nouvel, i la zona del Fòrum i Diagonal Mar. Salmona recorda que, quan va estar treballant amb Le Corbusier, admirava Barcelona i la seva arquitectura, però ara veu que "estan aterrant edificis d'arquitectes de fora i d'aquí que potser serviran per a crear impacte a les revistes però que destrueixen el teixit urbà".

Carta als reis d'Irlanda. Un grup d'entitats lliuren al Consolat d'Irlanda a Barcelona una carta de protesta per la no inclusió del català entre les llengües oficials d'Europa. Entre aquestes hi ha Omnium Cultural, la Comissió de la Dignitat, la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) i l'Associació Noves Bases de Manresa, entre d'altres. Aquesta iniciativa segueix la inèrcia engegada fa sis mesos amb la publicació, d'un grup d'intel·lectuals, del *Nou Missatge als Irlandesos*. En aquest document es demanava que l'estat donés suport als drets nacionals dels catalans, de la mateixa manera que, el 1866, el catalanisme va signar el *Missatge d'adhesió al poble irlandès*, amb el qual donaven suport al Home-Rule Party, el partit nacionalista progressista de l'època.

El Govern balear reconeix el català a l'ensenyament. Sis mesos després d'anunciar les mesures per introduir el bilingüisme a l'ensenyament, el conseller d'Educació i Cultura de Balears, Francesc Fiol, ha aprovat el decret d'ordenació dels distints nivells de l'educació. S'hi reconeix el català com a llengua vehicular. De tot l'anunciat, l'únic que sembla que es farà serà l'atorgament automàtic als alumnes que acabin l'ESO del Nivell C de català. De la resta, res.

Dijous, 1 de juliol

Núvols al Fòrum. El Fòrum de les Cultures 2004 instal·la deu nebulitzadors,

A l'esquerra, Ramon Arnau, exdegà de la catedral de València i president de la comissió de textos litúrgics de l'Acadèmia que ha elaborat el missal valencià que els arquebisbes han rebutjat d'aprovar. Dalt, la Torre Agbar, d'Aigües de Barcelona. Per a l'arquitecte colombià Rogelio Salmona, l'obús és com un edifici estrany que ha aterrat a Barcelona i que no lliga amb el teixit urbà d'aquesta ciutat.

uns aparells que converteixen l'aigua en un núvol de microgotetes que, sense dutxar-te, provoca una sensació de frescor en espais oberts, encara que les temperatures siguin altes. Els enginys consumiran diàriament entre 30.000 i 45.000 litres d'aigua, una quantitat que, segons l'organització, implica un consum "molt baix". Si tenim en compte que una dutxa comporta una despesa d'entre 30 i 100 litres, el Fòrum ofereix una enorme dutxa ràpida per a 1.000 o 1.500 persones. Serà reciclada, l'aigua?

Cauen els Independents d'Artà. El poble mallorquí d'Artà, tradicionalment governat pels Independents d'Artà, tindrà una nova majoria que a hores d'ara encara no se sap quins partits la formaran. La batllessa, Margalida Tous, ha dimitit davant l'evidència que l'únic regidor d'EU-Els Verds ha aconseguit fer la "pinça" amb el PP i UM per bloquejar el pressupost. Aquest municipi ha estat

exemple durant més de dues dècades de creixement sostenible i protecció mediambiental.

Dissabte, 3 de juliol

Quaranta anys de la cartellera 'Turia'. Se celebra l'acte de lliurament dels XIII Premis Turia. Són premiades, entre altres, les pel·lícules *Soldados de Salamina* i *Bowling for Columbine*, i els actors Juli Mira i Ariadna Gil. Aquest lliurament, com sempre, és acompanyat d'una sèrie d'actes paral·lels, com ara la tradicional *Sex Party*. Enguany, a més, per celebrar els quaranta anys de la cartellera més emblemàtica de València, hi ha dues exposicions, una sobre la història d'aquesta publicació, a la seu vella de la Universitat de València, i una altra a l'FNAC del seu entranyable fotògraf, García Poveda, "el flaco". Són quatre dècades d'una revista àcida i mordaç que ha esdevingut molt més que una cartellera.

Prudència proverbial

La jerarquia eclesiàstica del País Valencià, reunida a Alacant, ha decidit ajornar la tramitació del missal en valencià proposat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua fins que, al seu parer, hi haja "un acord definitiu". Açò és, i dit sense eufemismes, fins que els "blavers" beneesquen la versió lingüística.

De res no ha afavorit que la traducció al valencià haja estat supervisada per l'exdegà de la catedral de València, Ramon Arnau, que presideix la comissió de textos litúrgics de l'esmentada entitat, i que el treball haja estat elaborat amb exquisita cura per a primar les accepcions més arrelades de cada paraula.

Els bisbes valencians —és un dir-s'han agarrat al clau cremant de l'anacrònica polèmica indígena per aclarir a la grada aquesta antiga i persistent reivindicació d'una part notable— i la més dinàmica— de la seua feligresia.

Els prelats valencians no han tingut el menor empatx a alinear-se amb la facció més minoritària, tornada i reaccionària que es condensa al voltant de l'anticatalanisme.

Els acadèmics al·ludits no dissimulen la decepció que els ha causat la decisió que glossem, perquè senten qüestionada la seua legitimitat. Però això els passa, cal tenir-ho ben present, per oblidar amb qui és que es juguen els cèntims.

Només cal llegir l'obra de Ramir Reig i Josep Picó, *Feixistes, rojos i capellans* (Publicacions de la Universitat de València) per refrescar la memòria i calar la proverbial covardia d'aquest clero oportunista i aliè.

Ignore completament si té altres mèrits, però no se li pot negar que ha estat un llast principal per a la normalització de la llengua.

Quina creu, Senyor!

J. J. Pérez Benlloch

STO
EL
TE